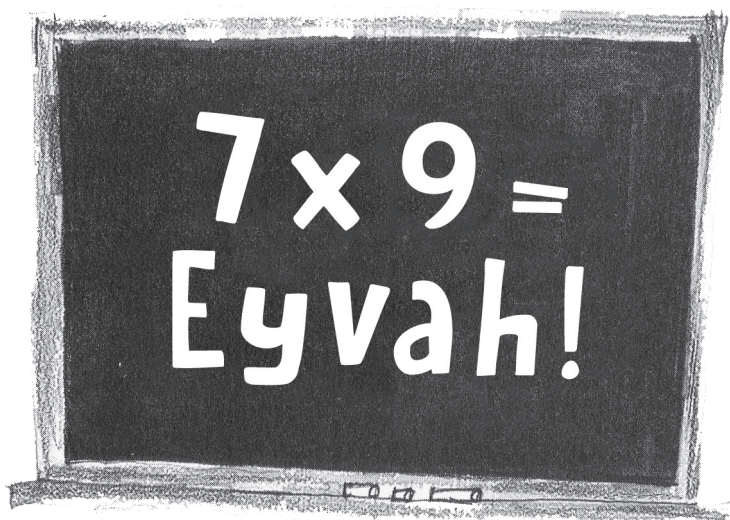

CLAUDIA MILLS

1. Baskı - Beyaz Balina Yayınları, 2017
Yeni Baskı - Beyaz Balina Yayınları, 2025

7x9= Eyvah!
Claudia Mills

Özgün adı: 7x9= Trouble!

ISBN: 978-605-188-219-2

© Metin: Claudia Mills, 2002

© İllustrasyonlar: G. Brian Karas, 2002

Bu kitap Farrar, Straus, Giroux, LLC işbirliğiyle basılmıştır. Tüm hakları saklıdır.

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları, Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Aslı Onat

İngilizceden çeviren: Handan Sağlanmak Arlı

Kapak ve sayfa tasarımı: Kübra Yeşilyurt

Baskı ve cilt: **MİLBA MATBAACILIK YAYINCILIK**
KAĞITÇILIK San. ve Tic. Ltd. Şti.
Matbaa Sertifika No: 77090

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harman Tepe Cad. No: 17 Kat: 4

Arnavutköy/İstanbul

Tel: 0212 - 544 41 41 / Faks: 0212 - 544 66 70

Yayınevi Sertifika No: 49238

info@beyazbalina.com.tr

7 x 9 = Eyvah!

CLAUDIA MILLS

İngilizceden çeviren: Handan Sağlanmak Arlı

Marti Manning'e,

Çakıl Çarpan, masasının üzerinde, ucu kırılmamış ve arkasındaki silgisi çiğnenmemiş bir kalem arıyordu. Oldukça da sivri uçlu bir tane bulmuştu aslında ama kalemin silgisinden geriye neredeyse hiçbir şey kalmamıştı. Yapacak bir şey yoktu; bunu kullanacaktı.

Çakıl, bu silgileri dişleriyle koparmaması gerektiğini biliyordu. Bunu yalnızca gergin olduğu anlarda yapardı. Ya da sıkıldığı zaman. Matematik dersi sırasında, çarpma işlemlerini yaparken de hem gergin *hem de* sıkılmış olurdu.

“Pekâlâ çocuklar,” dedi Bayan Petek, “çarpım tablosu sorularını yanıtlamak için tam iki dakikanız var.” Çakıl, gözlerini duvardaki saate diken Bayan Petek’in bakışlarını takip etti. “Hazır, başla!”

Çakıl, 3’leri yapıyordu. Çocuklardan bazıları çoktan 6’lara, hatta 7’lere geçmişlerdi. Çakıl’ın en yakın arkadaşı olan Can 5’lerdeydi, Lale ise 9’larda.

Çakıl’a göre, 3’ler bile çok zordu. Bakışlarını önündeki kâğıda dikti. $3 \times 1 = 3$. Bu pek zor sayılmazdı. $3 \times 3 = 9$. Ama ya 3×8 ? Çakıl, yanıtı bir türlü hatırlayamıyordu. Önce 26 yazdı ama bu, ona doğru gibi gelmemişti. Silgisinden kalanlarla sonucu silmeye çalıştı. Bu da işe yaramadı.

Yanında oturan, sınıfın hamsterı Pamuk, bir taş yığınının üzerinde kestiriyordu. *Üçüncü sınıfın en güzel yanı Pamuk*, diye düşündü Çakıl. Pamuk, resim dersi ve Can ile takılmak. En kötü yanıysa matematikti. Çarpma, matematikteki en kötü konuydu. Her gün yapılan çarpım tablosu sınavları da bu işlemin en kötü yanı.

Çakıl, 3×8 sorusunu atlayıp diğerlerine geçti. $3 \times 10 = 30$. $3 \times 11 = 33$. Bir başka zor soru vardı şimdi karşısında: 3×7 .

En azından o gün cumaydı ve Pamuk'u hafta sonu eve götürme sırası Çakıl'daydı. O ve kardeşi Anıl, bugünü sabırsızlıkla beklemişlerdi.

Her şeyi çoktan planlamışlardı. Çakıl Pamuk'un yemini, Anıl da suyunu verecekti. Pamuk cuma gecesi Çakıl'ın, cumartesi gecesi de Anıl'ın odasında kalacaktı. Pazar gecesi tekrar Çakıl'ın odasında kalacak; ama o gece Anıl onu biraz daha sevebilecekti.

Çakıl, 3×7 'nin karşısına 21 yazdı. Yoksa 22 mi olmalıydı? Bu soruyu olduğu gibi bıraktı, 3×9 'u da yanıtlamadan geçti. $3 \times 0 = 0$. $3 \times 2 = 6$ diye devam etti.

O sırada, "Süre bitti!" diye seslendi Bayan Petek. Çakıl, yeterince soru cevaplayamamış, 3'ler sınavını yine geçememişti.

Sınıfın diğer ucundaki Can, sırtıyordu. 5'lerin hepsini bitirmiş olmalıydı.

“Bayan Petek, sanırım 9’ları bitirdim!” diye seslendi Lale. “Okuldan sonra kalıp 10’larla 11’leri de yapabilir miyim? Böylece dondurmama kavuşmadan önce, yalnızca 12’ler kalmış olur.”

Bayan Petek, isteyenleri okuldan sonra da çarpım tablosu sınavlarına sokuyordu. Bir insan neden böyle bir şey yapmak isterdi, Çakıl’ın aklı almıyordu.

Bayan Petek, Mart’ın 16’sına kadar 12’leri bitirenlere birer külâh dondurma ısmarlayacağına söz vermişti. Çakıl’ın içinden bir ses, o tarihe kadar 4’leri bile bitiremeyeceğini söylüyordu. Neredeyse şubatın sonundaydılar ve 16 Mart’a şunun şurasında üç hafta kalmıştı.

Yeniden Pamuk’a döndü. Minik hamster uyanmıştı. Burnunu merakla oynatıyor, parlak gözleriyle onu izliyordu. Çakıl ve Anıl’ın evcil hayvanları yoktu. Anneleri, evcil hayvan beslemelerine izin vermiyordu. Bu nedenle Çakıl, Pamuk’un hafta sonu onlarda kalabilmesi için, altı hafta öncesinden yalvarmaya başlamıştı annesine.

Çakıl, Pamuk'un ilgisini çekmek için ısıklık gibi sesler çıkarırken Bayan Petek, sırasına bir kâğıt bıraktı.

"Çakıl, 3'leri hâlâ geçemedin." Alçak sesle konuşuyordu ama Çakıl, sınıfın yarısının bunu duyduğuna emindi. "Evde seni çalıştırmaları için bu notu ailene götürmeni istiyorum."

Çakıl, kâğıtta yazılanlara baktı:

Sevgili Veliler,

Son günlerde, çarpma işlemini öğrenmek için çok çalışıyoruz. Tüm üçüncü sınıf öğrencileri 16 Mart Cuma gününe kadar çarpım tablosunu 12'lere kadar ezberlemiş olmalılar.

Çocuğunuz Çakıl Ç. şu ana dek 2'leri tamamlamış durumda.

Lütfen evde bol bol alıştırma yapmasını sağlayarak kendisine yardımcı olunuz.

Saygılarımla,

Bayan Petek

Ve böylece çakıl'ın hayatı karardı. Ailesinin onu çalıştırmaya o hafta sonu başlamamasını umuyordu. Çünkü Pamuk ile oynamak, onu fazlasıyla meşgul edecekti.

akıl, zil çalar almaz yerinden fırlayıp anaokulu bölümündeki kardeşi Anıl'ı almaya gitti. Anıl hazırlanmış, ağabeyini bekliyordu. Ama eldivenlerinin teki yoktu.

"Eldivenin nerede?" diye sordu akıl.

"Bilmem," dedi Anıl. Dudağını ağlayacakmış gibi sarkıtmıştı. Anıl çok ağlardı.

"Cebinde olabilir mi? Ne zaman kaybolrsa cebinden çıkar."

Anıl, cebini yokladı. Yüzü bir anda aydınlanmıştı. O, akıl'ın aksine matematikte başarılıydı; en azından basit anaokulu matematiğinde. Şimdiden yüze kadar sayabiliyordu.

"Kıpır ile Zıpır'ı aldın mı?" diye sordu akıl. Bunlar, Anıl'ın en sevdiği pelüş oyuncaklarıydı ve çakıl,

kardeşinin onları evde unutmasının felaketle sonuçlanacağını önceki tecrübelerinden biliyordu.

Anıl, cevap olarak montunun fermuarını yarıya kadar indirdi. İçinden küçük birer pelüş timsahla penguen kafası belirmişti.

"Tamam," dedi Çakıl. "Hadi gidip Pamuk'u alalım!"

Çocuklar, koşa koşa Çakıl'ın sınıfına döndüler. Bayan Petek, Çakıl'a hayvanın yemlerini ve kafese serilecek talaşları teslim edip çocuğun kafesi almasına yardım etti. "Tüm bunları taşıyabilecek misiniz?" diye sordu. "Ne kadar yürüyeceksiniz?"

"Sadece üç blok."

Aslında Çakıl'ın annesi, gelip onları almayı teklif etmişti. Bir diş hekiminin muayenehanesinde yarı zamanlı olarak çalıştığından, çocuklar okuldan döndüğünde genellikle evde oluyordu. Ama Çakıl, Pamuk'u eve taşıma şerefine kendisine ait olmasını istiyordu. Böylece mahalledeki herkes onu elinde Pamuk ile görecekti; onu arada bir macera için okula götürdüğünü, kendi evcil hayvanı olduğunu sanacaktı.

“Pekâlâ,” dedi Bayan Petek. “İyi eğlenceler Pamuk! Çakıl ve Anıl’ın sana çok iyi bakacağından eminim.”

Pamuk’u ağır ağır koridorda taşıyan Çakıl, Yeşil-tepe İlkokulu’nun kapısından dışarı çıktı. Anıl’ın yüzü, onun yardımcısı olmanın verdiği gururla aydınlanmıştı.

Sırt çantasında Bayan Petek’in yazdığı not olmasa, Çakıl için üçüncü sınıfın en gurur verici anı olabilirdi bu. Bir not artı çarpım tablosu, üç haftalık derde eşitti.

Çakıl'ın annesi, ona bir çarpım tablosu testi daha vermişti. Babası ise elinde kronometreyle zaman tutmak için bekliyordu. Anıl, Pamuk, Kıpır ve Zıpır da oturmuş onu izliyorlardı.

“Pekâlâ,” dedi babası. “Üç, iki, bir, başla!”

Çakıl, aceleyle testi çözmeye başladı. En azından evdeki kaleminin ucu sivri, pembe silgisi sağlamdı. Bu defa tüm soruları cevaplayabilirse Pamuk ile oynamaya yeniden dönebilirdi. Anıl ile ikisi, Pamuk için ahşap bloklardan bir labirent yapmışlardı. Fakat